

Imker Dekker verwijdert verdwaald volk

Een kattenluikje voor een bij

DOOR TANJA KOOPEN

BENNINGBROEK - Het blijkt nog geen sinecure de imkerpijp in de brand te krijgen, maar Baldi Dekker is niet voor een kleintje vervaard. De bijen, die zenuwachtig zoemen om het kunstig opgehangen kastje, wachten wel even. De uitvinding heeft wederom gewerkt.

De jonge Baldi was gefascineerd door vlinders, die hij vooral in de buurt van nachtlantaarns aantrof. Vandaar was het een kleine stap naar bijen, die hij al jaren en jaren zelf houdt in zijn achtertuin aan het Veldhuis in Oostwoud. Niet vreemd dus dat Dekker met zijn aimabele inslag regelmatig wordt ingeschakeld door mensen die ineens door bijen in of om hun huis geplaagd worden. En daar van af willen.

Hij is zelden te beroerd even te komen kijken en in het geval van de bijenplaag bij Atelier Juist in Benningbroek zelfs op ingenieuze wijze in te grijpen. De meeste zwermen zijn namelijk vrij makkelijk te verwijderen door de koningin mee te nemen. „Dan volgt de rest vanzelf. Ik heb wel eens een zwerm aan mijn arm hangen.” In dit geval zitten de bijen in de muur van de boerderij. Ze zijn via een heel klein gaatje naar binnengekomen, waarschijnlijk door een verwijderde lamp. „Dan kun je wel de bestrijdingsdienst bellen, maar dan worden ze maar

doodgespoten.”

Niet door Dekker. Vijf jaar terug al heeft hij een kastje ontworpen dat hij tegen het gat hangt. „De feromonen van de koningin houden het volk bijeen.” Dus heeft hij een plaatje ontworpen met een gat aan een kant. Ervoor zitten een soort piepkleine kattenluikjes. „Die klappen ze zelf open.” Door in het gangetje rond te lopen zouden ze weer terug kunnen, maar dat bedenken de bijen niet. „Bijen staan er nu eenmaal niet om bekend dat ze kunnen denken”, constateert Dekker lachend. En zo 'melkt' hij de muur leeg.

Heel vaak komt het niet voor dat hij zijn kastje moet inzetten. „Dit is pas de tweede keer.” Niettemin vindt de door hem ontwikkelde methode navolging. Andere imkers zijn enthousiast over de methode. „En ik had contact met de plantsoendienst van de gemeente Alkmaar. Die willen ook zo'n kastje.”

Dat het wederom heeft gewerkt ziet hij als hij voorzich-

tig, al blazend door zijn pijp, het deksel opent. Een fraaie honingraat toont zich vlak onder de rand. „Kijk, ze beginnen zelf raten te bouwen, bestaat uit lagen honing.”

Een heel klein gaatje hebben bijen maar nodig om naar binnen te vliegen. „En dan krijg je dus dat mensen gaan klagen, omdat er zoveel bijen rond het huis zitten.

Eigenlijk”, stelt hij, „is het de schuld van slordige imkers dat een bijenvolk gaat zwerven. „Er is dus hier in de buurt een imker of een fruitteler die gebruikmaakt van bijen. Als een kast zich splijt met behulp van een nieuwe koningin gaat een klont bijen zoeken.” Zo kan zo maar een zwermend volk van zo'n tienduizend buien ontstaan. Bijen kunnen daarbij overigens een flink stuk vliegen en kennen ook goed hun omgeving. „Dus moet je ze echt een heel stuk verderop weer uitzetten. Anders komen ze gewoon terug naar deze plek.”

Niet dat dat in dit geval veel uitmaakt, want nadat het kastje door Dekker meegenomen is, wordt het gaatje, hoe klein ook, effectief gedicht. De bijen hebben het nakijken. Dekker neemt het gevonden volk mee naar huis. „Dat is ver genoeg van Benningbroek.” Daarmee heeft hij er weer een volk bij. „Want

het is zo dat wie het eerst een zwerm bijen ziet, de eigenaar is. In 1925 is daarop ooit iemand gepromoveerd. Vroeger had iedere boer wel bijen en dan was

het lastig vast te stellen van wie deze waren. Dus pakte men een pan en sloeg daarop met een stuk hout. Zo werd de eigenaar vastgesteld.”

Hij gaat de Benningbroekse zwerm niet zelf houden, maar heeft al een goede bestemming. „Vorig jaar heb ik de kinderboerderij in Hoogkarspel een

bijenvolk gegeven. Dat is helaas overleden in de winter. Ze zullen heel blij zijn met dit volk. De kinderen vinden het prachtig de bijen van dichtbij te be-

studerend. Wie weet komen daar kleine imkers uit voort en dat kan Baldi Dekker alleen maar toejuichen.